

Ude fra Gaardspladsen hørtes nu Sigrids kommanderende Stemme; og et Øjeblik efter vendte Barnet tilbage med den lille Dagny, der netop denne Dag fyldte sit tredje Aar. Den lille pluskæbede Tyksak havde Favnen fuld af nyt Legetøj og trak efter sig en lille Træhest paa Ruller. Men trods disse rige Gaver saae hun meget mut og utilfreds ud, og da hun naaede hen til Tanten, gav hun sig til at rykke hende i Ærmet og energisk forlange at komme „ind til Fa'er.“

Fru Betty søgte at stille hende tilfreds.

„Du veed jo nok, at Fa'er ikke gerne vil forstyrres om Morgen. Han sidder jo og læser, Dagny. Sæt jer nu hen i Solen, Børn, saa kommer han nok snart.“

Sigrid trak atter rask afsted med det modvillige Fødselsdagsbarn. De anbragte sig paa Græsplænen og gav sig til at lege. Men stadig hørte man Dagny utaalmodigt mumle med sin mærkelige dybe Røst, at hun vilde „ind til Fa'er.“

Forresten begyndte nu ogsaa Fru Betty at forundre sig over Emanuels Udeblivelse. Hun vidste, at han for længe siden var staaet op; allerede ganske tidlig imorges havde hun hørt ham spasere op og ned ad Gulvet inde i sin Stue, saaledes som han plejede, naar han var stærkt optaget af noget. Men i det samme lød der Mandstrin inde i Havestuen; og et Øjeblik efter traadte Emanuel frem i den aabne Dør med en bredskygget Filthat paa Hovedet og en Egekæp i Haanden.

Han lignede omtrent sig selv fra forrige Dage, var tarveligt, ja fattigt klædt, men saa mager, at Kinderne dannede store Hulninger ovenover Skægget. De lyseblaa Øjne var skinnende klare; og de dybe Skygger, der laa omkring dem, gjorde dem endnu lysere. Haaret i Nakken bar han langt og tæt, saa det næsten naaede Frakkekraven, og det store, rødlig Skæg hang i Bølger nedover hans mørke Dragt.

„Hvad?“ udbrød han og saa sig overrasket om. „Jeg troer virkelig, Solen skinner idag!“

„Kære — ser du først det nu?“ sagde Søsteren og iagttog ham over sit Haandarbejde med et bekymringsfuldt Blik. „Saa har du vist igen siddet og glemt dig selv over en Bog eller noget